Himalaya İncili

İsa'nın yaklaşık 13 yaşından 30 yaşına kadar hemen hemen 17 yıla yakın bir süre kendi ülkesinde olmadığı kesindir. Nerede olduğunun, ne yaptığının, nasıl yaşadığının bilgisi, bu kitapta yer almaktadır. Hıristiyan ve İslam kaynaklarında bu bilgiler yoktur. Hıristiyanlar ve Müslümanlar, bu bilgileri kesin bir dille de reddetmektedirler. Ancak onların bu bilgileri reddetmesi, bu kitabın varlığını ortadan kaldırmaz.

İsa'yla ilgili anlatımlar, Hindistan'da, Himalaya'da ve Nepal'de yaşadığı zamanlarda onu tanıyan kişilerin ağzından ya da İsrail'le ticari ilişkileri olan Hindistanlı tarihçilerin anlattıklarından nakledilen bu kitabın orijinali, Leh şehrinde Himis tapınağında muhafaza edilmektedir.

İsa'nın 13 yaşında ailesini terk ederek İsrailli tüccarlarla Hindistan'a ve Nepal'e seyahat ettiği, İsa'nın yaklaşık 17 yıl Himalaya dağlarında kaldığı kanıtlanmıştır.

Bu kitaptaki bazı bölümler ve yazılanlar, Kurân'da, Tevrat'ta ve İnciller'de anlatılan bilgilerle uyum içerisindedir.

Özellikle 16. bölüm, kadınlara bakış açımızı değiştirecek önemli bir bölümdür. Bunun yanı sıra Hz. Muhammed'in **Ahmet** adıyla geleceğiyle ilgili kısım, 20. bölümde iki defa yer almaktadır.

1. Bölüm

İsrail topraklarında yeni işlenmiş olan büyük bir cinayet yüzünden yeryüzü titredi, gökler ağladı. Orada kısa bir süre önce büyük peygamberlerden İsa'ya işkence yaparak idam ettiler; Tanrı'nın sözleri, O'nda yaşıyordu.

O, bütün insanlara iyilik yapsın, şifa versin ve kötü düşüncelerin kökünü kazısın diye örnek bir insan olarak yaşamıştı. Dünyada barışı, hayır işlerinde sevgiyi öne çıkarsın ve günahları içinde Tanrı'ya karşı rezil olmuş insanları sonsuz bağışlama ve merhamet sahibi tek Yaratıcı'ya tövbe etsinler diye!

İsrail ülkesine sürekli gidip gelen Hindistanlı tüccarlar ve tarihçiler, olanları bu şekilde anlatıyorlardı.

2. Bölüm

Yılda iki kere ürün veren çok bereketli topraklarda yaşayan ve büyük sürüler sahibi olan İsrail halkı, işlediği günahlar ve öldürdüğü peygamberler yüzünden Tanrı'nın gazâbına ve lânetine uğradı. Tanrı da İsrail'in topraklarını, hayvanlarını ve bütün servetini elinden alıp İsrail'e dehşetli bir ceza verdi. O dönemde Mısır'da hüküm süren güçlü ve zengin Firavunlar tarafından esir edildi.

Onlar, İsraillilere hayvanlardan daha kötü muamele ediyor, onlara çok zor ve zahmetli işler yüklüyor, ellerini ve ayaklarını prangalara vuruyorlardı. Bedenleri, yaralarla kaplıydı. Yaralılara yemek bile vermiyorlardı. Sürekli korku içinde yaşasınlar ve insanlığa has her türlü şeyden mahrum olsunlar diye evlerinin dahi olmasına müsaade etmiyorlardı.

Böylesine büyük bir felakete ve acılara mâruz kalan İsrail halkı, göklerdeki Yaratan'ını hatırlayarak O'na yöneldi. O dönemde Mısır'da çok sayıda zaferler kazanmış, büyük servetler sahibi, kölelerin emeğiyle geniş saraylar ve özel mezarlar yaptırmış olan ünlü Firavun 2. Ramses hükümdarlık ediyordu.

2. Ramses, 19. hanedanın 3. Firavunuydu ve Mısır diyarının gelmiş geçmiş en güçlü Firavunlarındandı. Bunun yanı sıra en uzun süre yaşayanlarındandı. Yaklaşık 74 yıl Firavunluk yaptı.

14 yaşındayken babası 1. Sethos, 2. Ramses'i veliahdı olarak seçmişti ve 2. Ramses, daha 16 yaşındayken Mısır'ın Firavunu olmuştu.

(M.Ö. 1302-1212)

3. Bölüm

Bu Firavunun iki oğlu vardı: üvey olanın adı Musaydı. Bilge İsrailliler, ona çeşitli ilimler öğretmişlerdi. Tüm azap içinde olanlara iyilik yaptığı ve merhametli davrandığı için Mısır halkı ve İsrailliler, Musa'yı seviyorlardı. İsraillilerin dayanılmaz azaplara rağmen Mısır halkının insan eliyle yapılmış tanrılarına itaat etmediklerini ve kendi Tanrı'larından başkasına tapmadıklarını gördüğünde, Musa, onları zayıf oldukları halde koruyan ve gözle görülemeyen Tanrı'sına iman etti.

İsrailli öğretmenleri, Musa'nın gayretlerini takdir ediyor, kendi din kardeşlerine karşı merhamet göstermesi için Firavun babası 2. Ramses'ten ricada bulunsun diye ona başvuruyorlardı. Musa, ne zaman bu zavallıların durumunun düzeltilmesi için ricada bulunsa, Firavun 2. Ramses, ona sadece kızıyor ve İsraillilerin çektikleri sıkıntının daha da ağırlaştırılmasını emrediyordu.

Bundan kısa bir süre sonra Mısır'a büyük felaketler musallat oldu. Bunların ilki: Mısırlıların hayvanlarının büyük çoğunluğunun ölmesiydi.

Mısır'ın üzerinde ince bir toz bulutu oluştu ve ülkenin her yanındaki insanların ve hayvanların bedenlerinde irinli çıbanlar çıktı.

Sonra dolu belası geldi. Dolu yağınca, Mısır'da insandan hayvana dek kırdaki her şeyi, bütün bitkileri mahvetti. Bütün ağaçları kırdı.

Ertesi gün sabah olunca da doğu rüzgârları, çekirgeleri getirdi. Mısır'ın üzerinde uçuşan çekirgeler, ülkeyi boydan boya kapladı. Öyle çoktular ki, böylesi, hiçbir zaman görülmedi. Sonsuza kadar da görülmeyecek. Çekirgeler, toprağın üzerini öyle kapladılar ki, ülke, kapkara kesildi.

Bütün bitkileri, dolunun zarar vermediği ağaçlarda kalan meyvelerin hepsini yediler. Mısır'ın hiçbir yerinde, ne ağaçlarda ne de kırdaki bitkilerde yeşillik kalmadı.

Ardından Mısır, üç gün koyu ve korkunç bir karanlığa gömüldü. Üç gün boyunca kimse kimseyi göremez ve yerinden kıpırdayamaz oldu.

Ertesi gün gece yarısı, tahtında oturan Firavun'un ilk çocuğundan zindandaki tutsağın ilk çocuğuna kadar Mısır'daki bütün insanların ve hayvanların ilk doğanları öldü. O gece Firavunla görevlileri ve bütün Mısırlılar uyandı. Büyük feryat koptu. Çünkü ölüsü olmayan ev yoktu.

Ve son olarak da her on kişiden birinin, gençlerin ve yaşlıların, sağlıklı ve hastaların ölümüne sebep olan Veba hastalığı ortaya çıktı. Bu 7 belanın gelmesinden sonra Firavun 2. Ramses, bunu tanrıların kendisine karşı cezalandırması olarak yorumladı.

Fakat Musa, İsraillilerin merhametli Tanrı'sının çaresizlerin yanında olduğunu ve Mısırlılara azap ettiğini söyledi. İşte o zaman Firavun 2. Ramses, Musa'ya emrederek İsraillilerin hepsini yanına alıp ülkeden uzaklaşmasını ve İsraillilerle yaşayabileceği başka bir ülke kurmasını söyledi.

Musa, İsrailli kölelere Tanrı adıyla İsrail'in Tanrı'sının adıyla onları kurtardığını söyledi. Onlarla beraber şehri ve Mısır topraklarını terk etti. İsrailliler, Mısır'da 430 yıl yaşadı. 430 yılın sonuncu günü İsrail halkı, ordular halinde Mısır'ı terk etti ve böylece onlar, bir zamanlar günahları yüzünden kaybetmiş oldukları topraklara geri döndüler.

Musa, onlara yeni yasalar koydu: Annenize ve babanıza saygı gösterin! Öyle ki Tanrı'nın size verdiği ülkede ömrünüz uzun olsun. Adam öldürmeyeceksiniz! Zina etmeyeceksiniz! Çalmayacaksınız, komşunuza karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksiniz. Komşunuzun evine, karısına, erkek ve kadın kölesine, öküzüne, eşeğine, hiçbir şeyine göz dikmeyeceksiniz ve merhameti sınırsız olan görülmeyen Tanrı'ya her zaman dua ve ibadet edeceksiniz. Tanrı'nın peygamberi Musa, bir süre sonra Moav ülkesinde öldü.

Onu Moav ülkesinde, Beytpeor karşısındaki bir vadiye gömdüler. Bugün mezarının nerde olduğunu kimse bilmiyor. Musa, öldüğünde 120 yaşındaydı. Ne gözleri zayıflamıştı, ne de gücü tükenmişti. İsrailliler, Moav oyalarında Musa için 30 gün yas tuttular. Sonra Musa için ağlama ve yas tutma günleri sona erdi.

Musa öldükten sonra da İsrailliler, onun yasalarını hiç eksiksiz ve hatasız bir biçimde uyguladılar. Böylece Tanrı, maruz kaldıkları sıkıntılara sabretmelerine ve Tanrı'ya isyan etmemelerine karşın İsraillileri mükafatlandırdı.

İsraillilerin krallığı, dünyada en güçlü krallıklardan biri oldu. Kralları, servetleriyle dünyada ün kazandılar ve İsrail halkı içinde uzun yıllar boyunca barış, mutluluk ve huzur hakim oldu.

İsrail, serpilen bir asmaya benzer, meyvesini veriyor. Meyvesi arttıkça, sunakları da tapınakları da arttı. İsrail ülkesi zenginleştikçe onu güzel dikili taşlarla donattılar.

4. Bölüm

İsrail Krallığının ve servetlerinin şöhreti, dünyanın her yerine yayıldı ve komşu kavimler, onlara özenmeye başladılar. Fakat yüce Tanrı, İsraillilerin zaferler kazanan silahını onlara yönelttiğinden, putperest kavimler, İsraillilere saldırmaya cesaret edemiyorlardı.

Ne yazık ki insanlar, her zaman kendi kendilerine tabi olamıyorlar. Bu yüzdendir ki İsraillilerin kendi Tanrı'sına sadakati fazla uzun sürmedi. İsrailliler, zamanla yavaş yavaş Tanrı'nın kendilerine lütfettiği bütün iyilikleri ve ihsanları unuttular. Tanrı'nın adını yalnız arada bir anmaya ve ibadetlerinden geri kalmaya başladılar. Yardım dilemek için Tanrı'yı bırakıp büyücü, falcı, müneccim ve üfürükçülere yöneldiler.

Hükümdarlar ve yöneticiler, Musa'nın getirdiği yasaların yerine kendi yasalarını koydular. Tanrı'nın mâbedini ve ibadetleri terk ettiler. Halk, zevk ve eğlenceye, yasak şeylere düşkünlüğe daldı ve başlangıçtaki samimiyetini ve masumiyetini kaybetti. Tanrı, İsraillileri tekrar cezalandırmaya karar verdiğinde, Mısır'dan çıkışlarının üzerinden yüzyıllar geçmişti.

Yabancılar, İsrail topraklarına saldırmaya, tarlaları harap etmeye, köyleri yağmalamaya ve İsrail halkını esir ederek sürgün etmeye başladılar. Putperestler, deniz ötesinden, Romalıların ülkesinden gelmişlerdi. Onlar, İsraillileri esir ettiler ve Sezar'ın emrine uyarak İsraillileri yönetecek komutanlar ve valiler atadılar.

Mâbetleri harap ederken, İsrail halkını bir daha görülmeyen Tanrı'ya ibadet etmeye, putlara ve kendi tanrılarına kurbanlar sunmaya zorluyorlardı. İsraillilerin yiğit görünümlü olanlarını ise asker yapıyor, kadınlarını kendilerine alıyor, sıradan yüz binlerce insanı ise deniz ötesine köle olarak gönderiyorlardı. Hatta çocukları bile kılıçtan geçiriyorlardı.

Çok kısa bir zamanda bütün İsrail topraklarında yalnız ağıt ve feryat sesleri duyulmaya başladı. Rama'da bir ses duyuldu. Feryat, figan ve ağlayış ve büyük bir madem. İsrail, çocukları için ağlıyor ve teselli edilmek istemiyor. Çünkü

çocukları artık yok.

Böylesine çaresiz ve büyük bir felaket içinde Tanrı'larını hatırladılar. Bağışlanmaları için gözyaşlarıyla yalvararak O'ndan merhamet ve affedilmeyi dilediler ve Tanrı'mız, tükenmez şefkatiyle ve merhametiyle İsraillilerin yalvarışlarını duydu.

5. Bölüm

İşte o sırada şefkati bol olan merhametli Tanrı'nın kendisi, İsrail halkına acıdı ve tekrar bir peygamber göndermek istedi. Tanrı'ya kavuşmanın ve ebedi saadetin hükümran olduğu göksel saltanatına kavuşmak için gerekli manevi paklığa ulaşmanın, ruhu kaba örtüsünden ayırmanın, onu kemâle eriştirmenin yolunu göstersin diye.

Kısa bir süre sonra İsrail ülkesinde bir çocuk dünyaya geldi. Tanrı kendisi, bu çocuğun diliyle maddi fakirlikten ve manevi zenginlikten bahsediyordu. Yeni doğan bu çocuğun ailesi fakir, ama imanlarıyla ünlü bir soydandı.

Bu ailenin seceresi şöyleydi: İshak, İbrahim'in oğluydu. Yakup, İshak'ın oğluydu. Yahuda ve kardeşleri, Yakup'un oğullarıydı. Perets ve Zrah Tamar'dan Yahuda'nın oğullarıydı. Hetsron, Perets'in oğluydu. Ram, Hetsron'un oğluydu. Aminadab, Ram'ın oğluydu. Nahşon, Aminadab'ın oğluydu. Salmon, Nahşon'un oğluydu. Boaz, Rahab'tan Salmon'un oğluydu. Obed, Rut'tan Boaz'ın oğluyduç Yesse, Obed'in oğluydu. Kral Davut, Yesse'nin oğluydu. Süleyman, Uriya'nın karısından Davut'un oğluydu. Rehoboam, Süleyman'ın oğluydu. Abiya, Rehoboam'ın oğluydu. Asa, Abiya'nın oğluydu. Yehoşafat, Asa'nın oğluydu. Yoram, Yehoşafat'ın oğluydu. Uzziya, Yoram'ın oğluydu. Yotam, Uzziya'nın oğluydu. Ahaz, Yotam'ın oğluydu. Hezekiya, Ahaz'ın oğluydu. Manasse, Hezekiya'nın oğluydu. Amon, Manasse'nin oğluydu. Yoşiya, Amon'un oğluydu. Yekonya ve kardeşleri, Yoşiya'nın oğluydu. Şealtiel, Yekonya'nın oğluydu. Zerubbabel, Şealtiel'in oğluydu. Abiud, Zerubbabel'in oğluydu. Elyakim, Abiud'un oğluydu. Azor, Elyakim'in oğluydu. Sadok, Azor'un oğluydu. Ahim, Sadok'un oğluydu. Eliud, Ahim'in oğluydu. Eleazar, Eliud'un oğluydu. Mattan, Elezara'ın oğludy. Yakup, Mattan'ın oğluydu.

Meryem'den İsa doğdu. Böylece İbrahim'den Davut'a kadar bütün kuşaklar, 14 kuşaktır. Davut'tan Babil sürgünlüğüne kadar 14 kuşak ve Babil sürgünlüğünden İsa'ya kadar 14 kuşak. İbrahim'den İsa'ya kadar toplam 42 kuşak.

Bu aile, Musa'nın yasasına göre paklanma günü gelince çocuğu Yeruşalem'e Tanrı'ya adamaya götürdüler. Bu insanlar, Tanrı adını yücelten, O'nun gönderdiği bela ve musibetlere karşı şükreden bir aileydi. Bu dünyada önceki şöhretlerini ve ihtişamlarını unutmuşlardı.

Hak ve adaletten asla dönmedikleri için Tanrı, bu ailenin yeni doğan yavrusuna lütufta bulundu ve O'nu büyük bir peygamber yapıp günah içinde boğulanlara yardım ve de hastalıkları tedavi etmesi için gönderdi. İsa adı verilen çocuk, daha çok küçükken tek ve eşsiz Tanrı'dan bahsetmeye, yolunu şaşıran insanları tevbe etmeye ve işledikleri günahlarından arınmaları için ikna etmeye çalışıyordu.

İsrail'in her yerinden onu dinlemeye geliyorlardı ve İsa'nın dudaklarından çıkan sözleri hayretle ve hayranlıkla dinliyorlardı. Bütün İsrailliler, bu çocukta peygamberlik ruhu olduğuna dair hemfikirdiler.

12 yaşına gelen İsa, Musa'nın kitabında yazılı bulunan Tanrı'nın yasasına göre ibadet etmek için ailesiyle tekrar Yeruşalem'e geldi. İbadetleri bitince İsa'yı kaybederek ayrıldılar; çünkü yakınlarıyla eve döneceğini sanıyorlardı. Bu nedenle İsa'nın annesi Meryem, yakınları ve tanıdıkları arasında İsa'yı aramak için Yeruşalem'e geldi. 3. gün, çocuğu mabette öğretmenler arasında, yasayla ilgili tartışma yaparken buldu.

Herkes sorduğu sorular ve verdiği cevaplar karşısında şaşırmışlardı ve şöyle diyorlardı: Bu kadar küçük olduğu ve okuma bilmediği halde, bu çocukta böyle bir iman nasıl bulunabilir?

Annesi Meryem, İsa'yı azarlayarak şöyle dedi: Oğlum, bana ne yaptığını görmüyor musun? Bak, ben seni üç gündür arıyorum.

İsa, şöyle cevap verdi: Tanrı'ya hizmetin baba ve anneden önce gelmesi gerektiğini bilmiyor musunuz anne? Sonra İsa, annesi Meryem ile birlikte Nasıra'ya gelip tevazu ve saygı içerisinde ailesine tabi oldu.

İsa, 13 yaşına geldiğinde, bu yaşa gelmiş olan gençler, İsrail geleneğine göre evlenme çağına gelmiş demekti. O'nun sade, kendi emeğiyle geçinen ailesinin evine, Tanrı'nın adıyla ve ibretli vaazlarıyla ün kazanmış olan genç İsa'yı damat olarak görmek isteyen zengin ve şöhretli insanlar gelmeye başladılar.

Fakat İsa, birgün ailesinin evini gizlice terk ederek Nasıra'dan ayrıldı ve İsrailli tüccarlarla beraber çok eski bir kervan yolu üzerinden İran, Afganistan, Hindistan, Himalaya ve oradan Nepal ülkesine doğru yola çıktı.

Bu, genç peygamber İsa'nın ilk seyahatiydi ve kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu.

6. Bölüm

Musa'nın getirdiği kitabı (Tevrat'ı) daha 14 yaşındayken ezberlemiş olan genç İsa, Hindistan'ın bir sahiline vardı ve kutsanmış ülke dedikleri Aras'da Arilerin yanında yaşamaya başladı. Bu garip delikanlının namı, kuzey Hindistan'ın içlerine kadar yayıldı. Pencap ve Rajputan şehirlerinde Cayn tanrısına iman eden insanlar, İsa'yı çok sevdiler. Onu kendi evlerinde istediği kalması için davet edip ricada bulundular.

Fakat o, sapıklık ve dalalet içinde olan Cayn Tanrısının öğrencilerini terk etti ve Viassa Krişna'nın ölümlü bedeninin defnedilmiş olduğu Gagernat'a Orsis ülkesine yerleşti. Orada Brahma'nın beyaz rahipleri, İsa'yı samimiyetle ve sevgiyle

karşıladılar. Ona Sanskritçe okumayı ve Veda'ları anlamayı, dualarla ve eliyle dokunarak tedavi usullerini, merhem yapmayı, daha iyi ve daha etkili vaaz etmeyi, insanlara musallat olan cinleri, şeytanları ve kötü ruhları kovmayı öğrettiler.

İsa, Gagernat, Radjagarh, Benares ve diğer kutsal sayılan şehirlerde toplam 6 yıl yaşadı. İsa'yı herkes çok seviyordu. Çünkü İsa, etkili ve çok iyi vaaz ettiği Vaysi'ler ve Sudra'lara dostça ve samimi davranıyordu. Ama Brahman'lar ve Kşatriya'lar, büyük Para-Brahma'nın kendi bedeninden ve ayaklarından yaratılmış olanlara yaklaşmayı yasakladığını İsa'ya anlatmaya başladılar.

Vaysi'lerin sadece Veda'ları ancak bayram günlerinde dinlemesine müsaade etmekteydi. Sudra'lara ise değil Veda'ların okunduğu yerde bulunmak, onlara bakmaları dahi yasaklanmıştı. Sudra'lar, sadece Brahman'ların, Kşatri'lerin ve dahi Vaysi'lerin ebedi köleleri olmak zorundaydılar.

Yalnız ölüm onları bu esaretten kurtarabilir dedi Para-Brahma. Onlardan ayrıl ve bizimle beraber tanrılara ibadet etmeye gel dediler. İtaat etmediğin zaman Tanrılar sana kızarlar.

Fakat İsa, onları dinlemiyordu. Brahman'ları ve Kşatri'leri eleştirmek için Sudra'ların yanına gidiyordu. İsa, insanın kendisinin ve yakınlarının her türlü yeterli olduğuna ve ayrıcalıklı olduğuna itiraz ediyordu. Gerçekten de İsa, şunları söylüyordu:

Tanrı, yarattıkları arasında ayrım gözetmez. Tanrı'nın yanında herkes aynı derecede eşit ve kutsaldır. Öyle ki İsrailli ile Yunanlı, köle ile özgür, erkek ile kadın arasında hiçbir ayrım yoktur. Çünkü hepiniz, Tanrı'da birsiniz.

Burada ne Yunanlı var ne İsrailli, ne sünnetli ne de sünnetsiz. Barbar, İskit, köle, özgür yok. Burada herkes, Tanrı'nın önünde eşittir.

7. Bölüm

İsa, Veda ve Pura'nın ilahi kökenli olduklarını da inkar ediyordu. Kendisine inananlara, yasaların insanlara, onların tavır ve davranışlarına yön vermek için verildiğini öğretiyordu. Kendin Tanrı'ndan kork, yalnız O'nun karşısında eğil ve kendi kazancından elde ettiklerinle yalnız O'nun adına dağıt ve kurban sun. İsa,Trimurtini ve Para-Brahman'ın Vişnu, Şiva ve başka tanrılarda yansımasını da kabul etmiyordu. Çünkü onlara şöyle söylüyordu:

"Ebedi Hakim, Ebedi Ruh, tek ve eşsiz olan Tanrı, her şeyi yaratır, korur ve yaşatır. Dileyen ve yaratan, yalnızca O'dur. O, ezeli ve ebedi olarak mevcuttur. O'nun varlığının başı ve sonu yoktur. Göklerde, yerde, geçmişte ve gelecekte O'nun eşi ve benzeri hiçbir zaman olmamıştır.

Yüce yaratıcı olan Tanrı, kendi hükümdarlığını size öğretildiği gibi hiç kimseyle ve hiçbir cansız nesneyle paylaşmamıştır. Çünkü yalnızca Tanrı'nın hakimiyeti her şeyin üzerinde sonsuzdur. O istedi, dünya yaratıldı. O, sadece ilahi düşüncesiyle suları topladı ve yeryüzünün kuru kısmını denizlerden ayırdı. Tanrı, gizemli insanın hayatının ve varlığının tek sebebidir.

Toprakları, suları ve yarattığı her şeyi insana tabi kılan, her şeyin varlığını ayrıntılarına varıncaya kadar belirleyen ve değişmez olarak ayakta tutan O'dur. Tanrı'nın insanlara gazabı, yakında zincirlerini kıracaktır. Çünkü onlar, mabetleri iğrençliklerle doldurarak kendi yaratıcılarını unuttular ve kavimler, Tanrı'nın onlara tabi kıldığı canlı mahluklara tapmaktalar. Çünkü insan, taş ve madenlere hoş görünmek için başka insanları kurban olarak sunmaktadır.

İnsan, donatılmış zengin bir masa arkasında oturan bedavacının merhametine layık olmak için, kan ter içinde çalışanları aşağılamaktadır. Kendi kardeşlerini ilahi mutluluktan mahrum edenlerin kendileri bundan mahrum olacaklar. Çünkü mahşer gününde Sudra'lar ve Vaysi'ler, bilgisizlikleri yüzünden bağışlanacaklar ve Tanrı, onların haklarını ellerinden alanları çok ağır cezalandıracaktır."

Bunları duyan Sudra'lar ve Vaysi'ler, çok şaşırdılar ve İsa'ya sonsuz mutluluğu kaybetmemek için ne yapmaları gerektiğini sordular.

"Putlara tapmayın. Çünkü onlar, sizi duymazlar. Gerçekleri saptıran Veda'lara uymayın. Kendinizi hiçbir zaman önemli biri olarak görmeyin ve yakınlarınızı aşağılamayın. Fakirlere yardım edin ve onları doyurun. Zayıfların elinden tutun, mümkünse hiç kimseye kötülük yapmayın. Sizde olmayanı ve başkalarında gördüklerinizi kıskanmayın."

8. Bölüm

Beyaz rahipler ve savaşçılar, İsa'nın Sudra'lara hitaben söylediği bu sözleri duyduklarında, onu öldürmeye karar verdiler ve İsa'yı bulup getirmeleri için askerlerine emir verdiler. Fakat Sudra'lar tarafından haberdar edilen İsa, Gagernat bölgesini terk ederek Himalaya dağlarına çıktı ve büyük Şakya Muni'nin doğduğu Gautam'lar ülkesinde, Brahman'a tapan halkın arasında yaşamaya başladı.

Orada Pali dilini mükemmel bir şekilde öğrenen İsa, Sudra'ların rulo halindeki kutsal yazılarını incelemeye başladı. Tanrı'nın kendi kutsal sözlerini yaymak için seçtiği İsa, 6 yıl geçtikten sonra bu rulo halindeki yazıları artık mükemmel bir şekilde anlayabiliyor ve açıklayabiliyordu.

O zaman Nepal'i ve Himalaya dağlarını terk ederek Rajputan vadisine indi ve batıya doğru yürüdü. Çeşitli halklara Tanrı'nın yüceliğini, mükemmelliğini, kendi yakınlarına iyilik yapmanın Tanrı'ya çabuk itaat etmenin en itibarlı yolu olduğu konusunda vaazlarda bulundu.

"Kendi ilk masumiyetini geri kazanabilen kişinin." diyordu İsa, "Günahları bağışlanacak ve ölümden sonra Tanrı'nın yüzünü görecek." İsa, putperest ülkelerde yaptığı seyahatler sırasında, görünen putlara ve tanrılara tapmanın insan fıtratına ve tabiatına aykırı olduğunu anlatıyordu.

Bunların dışında "Tanrı'nın büyüklüğünü, hayvanlardan ya da insan eliyle taş ya da madenlerden yapılan eşyalardan aşağı tutmak, insan vicdanına sığmaz ve uygun da düşmez." diyordu.

"Ebedi yasa koyucu, tektir. O'ndan başka Tanrı yoktur. O, dünyayı hiç kimseyle paylaşmamıştır. Kendi niyet ve düşüncelerini kimseye anlatmaz. Bir baba kendi evladına nasıl davranırsa, Tanrı da insanları ölümden sonra kendi kitabındaki bağışlanma yasalarına göre yargılayacaktır ve bağışlayacaktır.

Tanrı, hiçbir zaman kendi yarattıklarını aşağılayarak insanın ruhunun hayvan bedenine geçmesine izin vermedi, vermez de."

İsa, sözlerine şöyle devam etti:

"Tanrı, insanın put ya da hayvanlara kurban edilmesine karşıdır. Çünkü o şöyle dedi: Ben, bütün hayvanları ve yeryüzünde bulunan her şeyi insanlara emanet ettim. Bu yüzden her şey, Tanrı'nın izniyle insanın emrine verilmiştir. Nasıl ki hayvan insanın gözünde değersizse, insan da Tanrı'nın gözünde öyle önemsizdir.

Ve ben, size söylüyorum ki: Putlarınızı bırakın. Sizi Tanrı'dan koparan bütün dinlerin reddetmiş olduğu kahinlere bağlayan ayinleri terk edin. Onlar, sizi gerçekte Tanrı'dan koparmışlardır. Onların uydurmaları ve acımasızlıkları ise, ruhumuzun körelmesine ve her türlü manevi duygunun yok olmasına sebep olmaktadır."